

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 229: Chỉ Cần Không Chấp Tướng, Thì Sắc Tức Là Không, Tướng Tức Là Tánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 016)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chỉ cần không chấp tướng, thì Sắc tức là Không, Tướng tức là Tánh.】

Phía trước đã nói nhiều như vậy, đều là những đạo lý chân thật, là sự thật chân tướng. Chúng ta đã mê mất quá lâu rồi, nay nghe những sự thật chân tướng mà Phật nói, chúng ta cảm thấy rất xa lạ. Vậy làm thế nào mới có thể khế nhập, cũng như có thể chứng đắc?

Phật dạy cho chúng ta, chỉ cần quý vị không chấp tướng là được rồi. Giống như phần cuối bộ kinh này có nói: “*Bất thủ u tướng, như như bất động*” (Chẳng lấy nơi tướng, như như chẳng động). Không chấp tướng chính là không lấy tướng.

Có thể không lấy tướng, không chấp trước tất cả các tướng, thì mới hiểu được “Sắc tức là Không”. “Sắc” chính là sắc tướng, bao gồm tất cả mọi hiện tượng; tất cả hiện tượng “đương thể tức không” (ngay nơi thể ấy là không). Cái “Không” này quả thật không dễ hiểu lắm. Vì sao vậy? Không chẳng phải giảng là “vô” (không có gì). Người thông thường chúng ta nói “không”, nghĩa là cái gì cũng không có mới gọi là không. Cái chữ “Không” này ở trong Phật pháp không giảng là “vô”, không phải nói là không có.

Cái “Không” này, Không tức là Có, Không và Có là một chẳng phải hai. Tướng có, Thể không. Tuy rằng là có tướng, nhưng nó không có tự thể, thể là không tịch; tất cả mọi vật tướng không có vật nào là ngoại lệ. Cho nên nói “vạn pháp giai không” (vạn pháp đều không), đều là nói từ trên Thể tánh. Thể và Dụng xưa nay chưa từng tách rời, Thể - Dụng là một chẳng phải hai. Thể tuy

rằng vĩnh hằng bất biến, nhưng tướng ấy lại sát-na chuyển biến. Cho nên nó là chuyển biến, nó cũng sẽ không mất đi, nó chỉ là chuyển biến mà thôi.

Vì thế, Tướng chính là Tánh, Tánh - Tướng viên dung. Vì sao nói là viên dung? Viên dung là không có chương ngại. Tánh bất biến chẳng chương ngại Tướng chuyển biến, không hề chương ngại; Tướng sát-na sanh diệt, sát-na sanh diệt... sanh diệt chính là biến đổi, biến đổi quá mãnh liệt, biến đổi quá nhanh chóng, nhưng cũng không chương ngại Tánh thể vĩnh hằng bất biến, quyết định không có chương ngại, đây mới gọi là viên dung.

Cho nên, Quốc sư Thanh Lương giải thích kinh “*Hoa Nghiêm*”, vì chúng ta mà nói ra cảnh giới trên quả địa Như Lai, Ngài nói là: “*Sự vô ngại, Lý vô ngại, Lý Sự vô ngại, Sự Sự vô ngại*”. Ngài đã nói bốn loại vô ngại, gọi là Tứ vô ngại pháp giới. Tứ vô ngại pháp giới là nói về điều gì? Là Nhất Chân pháp giới. Những hiện tượng trong Nhất Chân pháp giới là bốn loại vô ngại này, đó là Nhất Chân.

Quay đầu lại quan sát pháp giới của chúng ta, bốn điều này thấy đều có chương ngại: Sự có ngại, Lý cũng có ngại, Lý - Sự đương nhiên lại càng có ngại, chương ngại của Sự - Sự thì quá lớn quá lớn rồi, càng ngày càng nghiêm trọng. Trong Nhất Chân pháp giới, bốn điều này đều không có chương ngại, gọi là pháp giới vô chương ngại. Vô chương ngại thì mới gọi là tự tại, có chương ngại đều không tự tại. Vô chương ngại mới gọi là giải thoát.

Trong Đại thừa Phật pháp thường nói đến Tam Đức Mật Tạng: Pháp Thân, Bát Nhã, Giải Thoát; nhất định phải đạt đến vô chương ngại thì mới là sự giải thoát chân thật. Chung quy lại, nói lời chân thật thì đều là sự hiển lộ viên mãn Tánh đức của chính mình mà thôi; Nhất Chân pháp giới, pháp giới vô chương ngại, toàn là đức năng vốn có của tự tánh, chẳng phải từ bên ngoài mà đến.

Kỳ thực mà nói, “cảnh tùy tâm chuyển”, ngay cả hư không cũng đều do tự tánh biến hiện ra, đều tùy theo tự tánh mà chuyển. Tự tánh chúng ta mê rồi, hư không liền đen tối; tự tánh giác ngộ rồi, hư không liền quang minh. Ngay cả toàn bộ hư không cũng đều tùy theo tâm chúng ta mà chuyển biến. Người tu hành không thể không biết sự thật này, không thể không hiểu rõ đạo lý này.